

CESTA

OBČASNÍK
FARNÍHO SBORU ČCE
V KLADNĚ

Květen 2017

CESTA 3

Obsah:

Zamyšlení

Pestrý rok 2017 v našem sboru

Živá knihovna

Rozhovor o činnost Vězeňské duchovenské péče

O smrti a umírání

Tak to je

Modlitba

Pozvání na noc kostelů

Křížovka

Ježíšovy tituly

Pozvání

Tehdy byl Ježíš Duchem vyveden na poušť, aby byl pokoušen od ďábla. Postil se čtyřicet dní a čtyřicet nocí, až nakonec vyhladověl. Tu přistoupil pokušitel a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, řekni, ať z těchto kamenů jsou chleby.“...

... Tu mu Ježíš odpoví: „Jdi z cesty, satane; neboť je psáno: ,Hospodinu, Bohu svému, se budeš klanět a jeho jediného uctívat.““ V té chvíli ho ďábel opustil, a hle, andělé přistoupili a obsluhovali ho. (Matouš 4, 10-11)

Jak si představíme anděly? Ty s křídly známe, ale Bible je takhle nepředstavuje. Naopak, Bible anděly jednoduše demytologizuje nejen tím, že jim dává normální jména, Gabriel, Michael. Andělé především přicházejí jako lidé posláni Bohem s mimořádným úkolem nebo poselstvím. Dva poslové (andělé) jednou přišli do Sodomy zachránit Lota. To je jen jeden příklad z mnoha.

Když říkáme o někom, že je naším andělem, že nám ho poslal Bůh, nenarážíme tím na nějakou fikci. Je to přenesený význam, nebo dokonce přesvědčení, které může vycházet z toho, že Bůh může takhle jednat a takhle skutečně i jedná. Může nás tímto způsobem oslovit a projevit svou blízkost a náklonost.

Ďábel je také personifikován jako protivník, žalobce. A v našem textu je uveden jako pokušitel. Tady začíná jeho demytologizace. Pokušitel může být kde kdo, a nemusí to být postava s rohy či parohy. Tak, jak umíme říct o někom, že je naším andělem, stejně umíme říct o někom, že je pokušitelem, který hraje negativní roli, svádí nás. Může to být i můj tichý hlas ve mně, který mi našeptává a odrazuje od dobra nebo mě uvádí do rozpaků.

Pán Ježíš je po křtu, připravuje se na to, aby začal veřejně působit a plnit svoje poslání. Odchází na poušť, kde se potřebuje soustředit. Modlí se, postí se, po čtyřiceti dnech má hlad. Tím vzniká prostor pro pokušitele. Je to jedno, jak si ďábla představujeme, pravda je, že pokušení přichází zpravidla v okamžiku, kdy člověk je slabý, je zranitelný, je v nesnázi.

Přihodilo se vám něco, je vám smutno a chcete zapomenout? Nějaký váš vnitřní hlas vám říká, dejte si pivečko, to vám trochu pomůže, dejte si dvě, tři. Nezapírají? Zvyšte si denní dávku, čtyři, pět. Je vám fajn? Pomohlo to? Příště už víte, jak na to. Nebo nemusíte čekat příště, dá se pít preventivně, než přijdou problémy, než je začnete řešit, dáte si něco na kuráž. Dáte si něco, než vám bude smutno. Pijete a pijete a najednou je z vás alkoholik. Cesta zpátky je složitá. Dostat se do maléru je mnohdy jednodušší, než najít z něho cestu ven.

Pokušitel Pána Ježíše ví, jak na něho. Máš hlad? A jsi Mesiáš? Dokaž si, že jsi Boží syn. Co je na tom špatného, že si pomůžeš chlebem, který si sám vykouzlíš? Vždyť ty to umíš, ty na to máš? Nebo ne? Předved' se. Ale syn člověka přišel s námi žít, přišel poznat realitu lidského života. Proč si to má odlehčit? A hlavně jeho odpověď nás poučuje. Nejen chlebem živ je člověk. Smysl života není v tom, co jíme a pijeme.

V jakémkoliv pokušení, kdy jsme svádění k něčemu, a je jedno, jestli se to děje naším vnitřním hlasem, nebo nás svádějí druzí, vždy si můžeme klást otázku, jaký to má smysl? Jaké to bude mít důsledky? Co to ve skutečnosti znamená? Levné půjčky, když jsem ve finanční nouzi, jsou lákavé. Splátky jsou velmi nízké a dlouhodobé. Ale kolik jich bude? A kolik zaplatím ve skutečnosti? Budu na to mít? Často to dopadne tak, že se člověk z malého dlužníka stane velkým dlužníkem a je ve větším maléru. Při nejhorším vše končí exekucí a ztrátou všeho, co doposud vlastnil.

Jak říkával můj děda, naučte se rozlišovat mezi dary a lacinými nabídkami. Lacinost může být pěkně drahá. Ježíš na první pohled nic neriskuje. Promění kámen v chléb a nasytí se. Kde je problém? Co je na tom špatného? Špatné je mimo jiné to, kdo s tím návrhem vůbec přichází. Ďábel je prostě rebel. Pokušitel touží narušit Boží řád. Také se nám stává v životě, že některé rady a nabídky bereme s rezervou s ohledem na to, kdo nám je nabízí. Opatrnost je vždy na místě. Syn Boží má naslouchat svému Otci. To samé chce po nás, abychom naslouchali především Bohu. Nenasloucháme kde komu jen proto, že mluví krásně, chytře a logicky. Ďábel je spíš vychytralý. Ježíš přišel, aby splnil vůli svého nebeského Otce. Naslouchat jiným hlasům znamená někdy zradu.

Pestrý rok 2017 v našem sboru

Leonardo Teca, farář

Rok 2017 začal novoročními bohoslužbami. Nejsou v našem sboru obvyklé, šlo o shodu, že 1. ledna byla zrovna neděle, kdy se pravidelně scházíme k bohoslužbám. Leden byl opravdu nabitý. 10. 1. byl koncert skvělého hudebního Tria 75 v rámci projektu, který pro náš sbor zpracovali Honza Matějka a Věra Černá. 15. 1. začal ekumenický týden modliteb, který byl zakončen bohoslužbami v Lidicích v neděli 21. 1.

Únor nebyl o nic chudší, kromě bohoslužeb a mnoha jiných pěkných setkání jsme ve sboru měli docenta Zdeňka Susu, který vedl bohoslužby a přednášel na působivé a stále aktuální téma „Tělo a duše ve zdraví a nemoci“. Viz ostatně vzpomínka sestry Marie Sikorové v tomto občasníku. Bratr Zdeněk Susa byl první z mnoha zajímavých hostů, které kontaktují a zvou do Kladna Leonardo Teca a Honza Matějka.

Podobně bohatě pokračují i další měsíce v našem sboru. V březnu tady byl budějovický farář Daniel Freitinger, který nám zajímavě představil velké Grónsko, zaměřil se hlavně na české stopy v této zemi. V dubnu jsme hostili bývalého vojenského kaplana Pavla Rumla, který nám ze svých bohatých zkušeností ze zahraničních misí ukázal, že se na život a smrt dívá trochu jinak. A všechno zatím uzavřel učitel z evangelické teologické fakulty v květnové přednášce na téma „Když se dějí zlé věci, co na to Bůh“. Mezitím jsme slavili postní dobu, Květnou neděli, Velikonoce. Konali jsme pobožnosti v rodinách a v domově Centrin v Unhošti. Díky velkému zájmu některých zdejších seniorů, začíná sem docházet náš farář Leonardo Teca pravidelně dvakrát do měsíce.

S dalšími významnými hosty jednáme a plánujeme i další koncerty a jiné zajímavosti, takže pestrý rok v evangelickém kostele ještě není zdaleka u konce. Hned teď v květnu se můžete těšit na konfirmační slavnost, na niž zveme 28.5. A 9. června očekáváme Noc kostelů také s bohatým programem, koordinovaným kurátorem sboru Zdeňkem Turkem a s organizační podporou Věry Černé. Začátkem července přijede z Brna skupina Chrapot. Obohatí zpěvem naše bohoslužby, potom budeme s nimi zpívat populární písně z Taizé. Do konce června snad přivítáme ještě jednoho významného hosta. Zatím jednáme s hrdým kladenským rodákem, Doc. Petrem Pithartem a s prezidentským kandidátem, Prof. Jiřím Drahošem.

Na bohoslužby i další akce v našem sboru je každý zván. Sledujte naši nástěnku a také naše webovky: kladno.evangelnet.cz, e-kostel.cz. Další informace můžete získat na telefonních číslech: 312 247 442 a 739 244 626. Odpoví vám farář, jehož můžete navštívit nebo pozvat na návštěvu. Rád si s vámi popovídá o různých záležitostech ze života, co vás trápí nebo těší.

Co to je? Každá fungující knihovna přece žije! Chodí do ní živí lidé, něco se v ní děje, dýchá! V Živé knihovně s velkým Ž je to ale trochu jiné. Tam se místo knih půjčují živí lidé, kteří vyprávějí své příběhy. Jedná se o příslušníky menšin (náboženských, národnostních, sexuálních), lidí nějakým způsobem vyloučené ze společnosti, handicapované zdravotně nebo sociálně. Cílem je odbourávání předsudků, které si v sobě více či méně všichni nosíme, setkávání, naslouchání a větší porozumění těm, kteří žijí mezi námi a kterým přesto nerozumíme, neznáme je, nevidíme nebo nechceme vidět. Projekt vznikl v Dánsku začátkem tohoto tisíciletí a poměrně rychle se rozšířil po celém světě. V České republice se poprvé objevil v roce 2007. A jako ve skutečné knihovně i zde můžete najít knihy, knihovníky i čtenáře, katalog knih a knihovní řád. KNIHA je člověk se silným, působivým životním příběhem, zajímavým osudem, který je ochoten a schopen své životní zkušenosti zprostředkovat prostřednictvím vyprávění nebo rozhovoru. KNIHOVNÍK zprostředkovává cestu „knihy“ ke „čtenáři“. ČTENÁŘ si vybírá „knihu“ v katalogu, může si ji rezervovat, může ji přečíst od začátku do konce vyslechnutím příběhu nebo v ní listovat a pronikat do ní hlouběji pomocí dotazů. Zavazuje se dodržovat „knihovní řád“. KNIHOVNÍ ŘÁD uvádí, že čtenáři přistupují ke knihám s respektem a úctou, „knihy“ má právo na některé dotazy neodpovídat. Čtenáři mohou knihu vybírat za pomoci KATALOGU. V seznamu knih má každá „živá kniha“ svou anotaci – stručný životní příběh, podle kterého se mohou čtenáři orientovat a vybírat si vhodnou knihu pro sebe.

Jednu „živou knihu“ máme i v kladenském sboru, můžeme se tedy těšit, že si v budoucnu při nějaké příležitosti budeme moci vyslechnout nejen její příběh, ale třeba i příběhy dalších knih, které k nám zavítají.

Synonymem pro slovo Bůh je slovo Život

Rozhovor s členem Vězeňské duchovenské péče br. Zdeňkem Turkem

Matouš 25, 36: *„Byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou.“*

Úlohou křesťanů je šířit evangelium. Obnáší to nejen zvěstování Božího slova, ale především schopnost naslouchat trápení druhých, nabídnout lidskou blízkost, porozumění a duchovní podporu v náročných životních situacích. Pobyt ve vězení – ať už mu předcházelo cokoli – nepochybně náročnou životní situací je. Českobratrská církev evangelická má řadu členů, kteří se svým dílem na naplnění tohoto poslání podílí. Význačnou osobností byl evangelický farář Mgr. Bohdan Pivoňka, který po roce 1989 stál u zrodu Vězeňské duchovenské služby, po dobu dvou desetiletí zastával funkci hlavního vězeňského kaplana a nyní působí jako poradce Generálního ředitele Vězeňské služby ČR.

I náš kladenský farní sbor má ve svých řadách člena, který se věnuje již řadu let jako dobrovolník duchovní službě ve věznicích. Je jím kurátor našeho sboru bratr **Zdeňk Turek**.

Zdeňku, jak dlouho už se této službě věnuješ a co tě k tomu přivedlo?

Na počátku byla spolupráce s psychologem ve věznicích ve Všehrdech nedaleko od Chomutova. Měl v plánu rozjet projekt „dramaterapie“ pro mladistvé vězně. K tomuto projektu jsem byl přizván nikoli jako duchovní, ale jako člověk se zkušeností divadelní. (*Zdeňk v té době působil jako herec*

na loutkové scéně Městského divadla v Mostě – pozn. aut.). Proběhlo několik sezení s mladistvými klienty a vše nasvědčovalo dobré spolupráci i úspěšnosti. Nakonec se ale záměr nepodařilo realizovat. Ten projekt se mi moc líbil, věřil jsem v jeho smysluplnost a výsledky, proto jsem sám hledal možnosti, jak jej zrealizovat. Tak jsem se setkal s hlavním kaplanem Vězeňské služby České republiky, tenkrát jím byl Bohdan Pivoňka, a předsedkyní Vězeňské duchovenské péče (VDP) Renatou Balcarovou. Úžasní lidé! Hned jsme si padli do oka a začali hledat možnosti spolupráce. Výsledkem byl návrh, zda bych místo navrhovaných dramatických projektů nechtěl dělat ve věznici dobrovolníka Vězeňské duchovenské péče. S tím jsem vůbec nepočítal. Neměl jsem s tím žádnou zkušenost, specifické prostředí věznice jsem znal jen letmo. Uvědomoval jsem si, že takováto práce vyžaduje i dostatečnou samostatnost. Začínal jsem teprve v té době studovat tříletý teologický kurs pro laiky. Řekl jsem jen, že to se všemi zmíněnými riziky začátečníka mohu zkusit. K mému velkému překvapení jsem byl do VDP přijat a první pověření církve na zkušební dobu dvou let jsem dostal v roce 2011 pro věznici v Ostrově nad Ohří. Nikdy mne ani ve snu nenapadlo, že bych mohl pracovat v prostředí věznice, a už vůbec ne, že bych zde mohl dělat duchovního. Dnes to vidím tak, že jsem to nezpůsobil já, ale že to přišlo „shora“. Prostě jsem byl k této činnosti tak trochu přiveden Bohem.

Jak je tato služba pro tebe časově náročná, jak často do věznic jezdíš a s jakou náplní?

V současné době docházím do věznice ve Vinařicích, sem docházím nepravidelně dle potřeby a mých možností. Má hlavní činnost duchovního je v Oráčově, kam se snažím docházet pravidelně třikrát měsíčně. Pochopitelně se musím přizpůsobit vnitřnímu řádu i dennímu časovému harmonogramu, který je ve věznici zaveden. Většinou je to ob týden ve středu odpoledne zhruba od půl třetí do pěti hodin. Tento čas věnuji skupinovému sezení, kdy rozebíráme nějaký biblický text, nebo reaguji na momentální duchovní i životní potřeby klientů. Hledáme společně odpovědi na rozličné otázky, nebo se připravím na téma, které klienty zajímá. Někdy je to forma jakési biblické hodiny, jindy sklouzneme do dialogu o životě a hledání odpovědi i na obyčejné všední zkušenosti, jak vycházet s ostatními spoluvězni, jak zdravě přežít ve vězeňském prostředí a jak se postavit k životu po propuštění. Snažím se udělat si čas i na individuální rozhovory, o které je také velký zájem. Zde se jedná většinou o zpovědi, nebo hledání řešení vnitřních osobních otázek jak ohledně víry, tak i osobního života klienta. Tato individuální práce duchovního je velmi důležitá, ale bohužel nezbyvá pro to moc času. Má třetí návštěva v měsíci je zaměřena na neděli, většinou poslední v měsíci, kdy středem společného setkání s klienty je bohoslužba. Za tyto neděle jsem moc rád, neboť podnět k pravidelným nedělním evangelickým bohoslužbám přišel od samotných klientů.

Jaké jsou vlastně cíle duchovenské práce ve věznici všeobecně a jaké cíle jsou ty tvé? Je cílem přivádět klienty věznic k víře nebo k Bohu?

Toto je důležitá otázka, kterou by si měl položit každý, kdo do věznice s touhou sloužit zde jako duchovní přichází. O tom, jaké jsou cíle, se píše i ve stanovách Vězeňské duchovenské péče. Já s těmito cíli vnitřně souzním, a to nejen proto, že jsem jejím členem, ale i jako člověk, který se na věc občas snaží podívat svrchu. Jako jedno ze synonym pro slovo „Bůh“ se často používá i slovo „Život“. A tak bych to řekl jinak. Cílem je přivádět klienty věznic k „Životu“. Pochopitelně by se sem dala dosadit i další používaná synonyma jako „Láska“, „Pravda“ atd. S těmito synonymy najednou i Bůh dostává jasnější kontury, jasnější nasměrování, která jsou mnohem uvěřitelnější, než mnohým lidem nic neříkající slovo „bůh“. A samozřejmě je mým přáním a cílem, aby se moji klienti drželi nalezené cesty k novému Životu i po propuštění z výkonu trestu.

Otázky pokládala Ladislava Pfeferová

Pokračování rozhovoru si budete moci přečíst v dalším vydání občasníku Cesta.

O smrti a umírání

V průběhu let se smrt vzdálila z našich domovů, většinou lidé umírají v nemocnicích nebo domovech důchodců. Možná právě proto, že o umírání víme tak málo, máme ze smrti větší strach. Strach máme my a mají jej i naše děti, které se nás bojí ptát. Strach z neznámého můžeme překonat poznáním. Nebo vyprávěním. Někdo může hovořit z vlastní zkušenosti, někdo si může vzít na pomoc knížku. Takovéto pomocníky na cestě k poznání mohou potkat děti i dospělí.

Marc Brown – Když dinosaurům někdo umře

Nikdo nejsme na světě napořád a každý se několikrát v životě setkáme s tím, že nám zemře někdo milý a hodně blízký. Ztratí se nám člověk, jehož život byl s naším hodně propleten, a teď nám moc chybí a neumíme to pochopit. Děti jsou na tom úplně stejně: také ony se musejí vyrovnávat s naší konečností. Mají spousty otázek, plno starostí, krásných nápadů, umějí si opatrovat vzpomínku. Potřebují, abychom jim na otázky odpověděli, starosti nesli s nimi, nápady jim pomohli uskutečnit a vzpomínky uchovat. Potřebují si o tom všem povídat a my velcí to často neumíme. Bojíme se, jsme příliš smutní nebo prostě nevíme, odkud začít.

Praha, Cesta domů 2014

Pernilla, Stalfelt – O smrti smrt'oucí

Umí zmrzlina připomenout člověka, který zemřel? Má strašidlo někdy ponožky? Je duše neviditelná? Švédská spisovatelka píše pro děti o tom, že život je konečný a lidé časem umírají. Těžké téma je zobrazeno překvapivě svižně a s milým humorem, zároveň i s něhou a důstojností. Knížka je plná kouzelných obrázků a nebude děti lekat ani strašit. Je určena čtenářům přibližně od 7 do 12 let a také jejich rodičům, prarodičům a vychovatelům jako branka, která dětem otevře nelehké téma smrti.

Praha, Cesta domů 2016

Elisabeth Kübler-Ross – O smrti a umírání

V knize autorka poprvé představila svůj slavný pětistupňový model vyrovnávání se smrtí (a později jakoukoli tragickou životní událostí), který zahrnuje popírání, zlost, smlouvání, depresi a akceptaci. Na příkladu rozhovorů autorka ukazuje, jak zážitek blížící se smrti ovlivňuje pacienta, profesionály, kteří s ním pracují, i jeho rodinu, přičemž všem se snaží přinést naději, smíření a klid mysli.

Praha, Portál 2015

Ondřej Nezbeda – Průvodce smrtelníka

Možná překvapivě pozitivně laděný Průvodce smrtelníka nemá bořit tabu, nýbrž podat pomocnou ruku. Autor odpovídá na základní otázky spjaté s péčí o umírající a nevléčitelně nemocné: jak zajistit domácí péči o nemocného, jak funguje domácí hospic, jak lze léčit bolest, co je třeba zajistit během umírání a bezprostředně poté, ale také například jak hovořit s umírajícím o jeho přáních. Kniha získala v letošním roce cenu Magnesia Litera.

Praha, Paseka 2016

Zdroj: nakladatelství Cesta domů, Portál, Kosmas

Před několika lety jsem ráda sledovala seriály z lékařského prostředí. Četla jsem knihy podobných námětů a stále dodnes poslouchám v rádiu přednášky o různých zdravotních problémech. Ráda jsem vyslechla přednášku MUDr. Zdeňka Susy o „duši a těle“, které jedno jsou. Jak mají spolu souznívat, aby vše bylo harmonické. Přednáška dále pokračovala tím, jak by lékař měl být vstřícný, vyslechnout a mluvit s pacientem. MUDr. Susa jistě takový je.

Taková ale není současná skutečnost. Knihy s příběhy, filmy, seriály, ale i přednášky mi často připomínají „červenou knihovnu“.

Když jsem byla mladá, byla jsem i zdravá (Bohu díky). S doktory jsem moc kontaktů neměla. Ale přišel den D. Smrtelný úraz. A tehdy kolem mě běhalo doktorů mnoho. Žiju!!! Ale zachránili mi život? Ano, dělali, co uměli. Moc toho dělat nešlo. Jistě mi tehdy pomohlo také i mé mládí a zdraví. Ani jsem tehdy nic neřešila.

Jak léta běžela, přišly nemoci a operace a nemocnice atd. Najednou jsem si velmi silně uvědomila, že zásluhu na tom, že se proberu z narkózy a žiju dál, má někdo jiný. Že chátrající organismus neumí žádný doktor opravit, protože to je realita stáří.

Stále silněji si uvědomuji, kdo mi nejvíce pomáhá. Je to Bůh. S ním promlouvám a jemu se svěřuji. Doktoři? Ti dnes nemají čas poslouchat. Jejich závěr je: nemohu vám pomoci. A bude hůř!

Denně děkuji Pánu za jeho ochranu, děkuji za každý nový den, který mi dává. To On mi posiluje mou duši a pomáhá při všech bolestech těla. Jen na Bohu je, jak rozhodne o mém životě.

Citát z Písma a modlitbička

Leonardo Teca, farář

Budu pást své ovce a dám jim odpočívat, je výrok Panovníka Hospodina. Ztracenou vypátrám, zaběhlou přivedu zpět, polámanou ovážu a nemocnou posílím...

Ez 34, 15 - 16

Bože, děkujeme ti za péči a záchranu. Prosíme o všechny nemocné trpící na duši i na těle, aby byli posílení a dotčeni tvou pomocnou rukou. Prosíme za lékaře, zdravotní sestry a ostatní zdravotní personál. Prosíme za pečovatelské služby, za záchranáře a hasiče. Dej, aby uměli pomáhat a chránit s láskou. Dej jim moudrost, sílu a odvahu. A nám všem dej, abychom si vážili těch, kdo nám pomáhají. Amen

Noc kostelů se letos uskuteční 9. 6. 2017

Motto: *Za dne jim byla záštitou,*

Noc

prozářila hvězdami.

Srv. Mdr 10, 17

Náš kladenský evangelický sbor připravil následující program:

18.00 – Zahájení

18.05 – Bubny na přivítání

18.30 – Se saxofonem na kruchtě

19.00 – Trocha slov o Fair Trade

19.15 – Čtyři pohádky o jednom drakovi

19.45 – Bubenický Workshop

20.10 – Divadelní etuda – „Jak se můžu modlit“

20.20 – Meditace s varhany a Slovem

20.50 – Závěr

Během večera se můžete těšit na výstavu fotografií o životě sboru, na zboží z Fair trade a na uměleckou tvorbu naší členky Marie Sikorové.

Navštivte nás 9. června večer na adrese: **Gen. Klapálka 37/1394**

Pozvání

Přijměte naše pozvání na pravidelné bohoslužby – vždy v neděli od 9:00.

	Kazatel
4. června – Neděle svatodušní – Večere Páně	Leonardo Teca
11. června – Neděle Svaté Trojice, Trinitatis	Zdeněk Turek
18. června – Neděle první po Trojici	Jakub Malý
25. června – Neděle druhá po Trojici	Leonardo Teca

